

## Arrest

nr. 260 788 van 16 september 2021  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS  
Ruddervoordestraat 1  
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. DE VOS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 november 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 januari 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 december 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 februari 2021.

1.3. Op 10 mei 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 mei 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaarde de Egyptische nationaliteit te hebben en Koptische christen te zijn van origine. U bent geboren en getogen in Ibshaway in Al Fayoum. U woonde daar met uw ouders, uw twee broers en uw twee zussen. Uw broers wonen sinds lange tijd in België. U studeerde aan de universiteit in Caïro en deed uw legerdienst. In 2010 leerde u M.(...) S.(...) H.(...) R.(...) (OV. X) kennen en wilde u zich met haar verloven. Haar buurman A.(...), die moslim is, bedreigde u en zorgde ervoor dat de verloving niet doorging. Uw vrouw werd regelmatig door A.(...) lastig gevallen omdat hij met haar wilde trouwen en haar bekeren tot de islam.*

*U vond werk in Dubai in 2016 en bleef contact houden met M.(...). U vroeg haar opnieuw om te verloven en in augustus 2017 keerde u kort terug naar Egypte om te trouwen. Daarna ging u samen met uw vrouw in Dubai wonen. In 2018 raakte u uw werk in Dubai kwijt. Uw vrouw was zwanger en keerde terug naar Egypte. Ze verbleef drie weken bij haar familie en werd lastig gevallen door A.(...). Na drie weken keerde u ook terug naar Egypte en verbleef u samen met haar in Ibshaway bij uw familie. U werd daar op straat aangevallen door vier mannen die zeiden dat ze door A.(...) gestuurd waren. Ze sloegen u en uw vrouw liep weg. U raakte bewusteloos en werd naar het ziekenhuis gebracht. U diende een klacht in bij de politie.*

*U had reeds in Dubai plannen gemaakt om op reis te gaan naar Tsjechië. U had de vluchten en het visum al geregeld. Uw broers, die in België wonen, gaven u het advies om ook naar België te komen. Op 2 november 2018 reisde u via Dubai en Praag naar België. U kwam hier aan op 5 november 2018 en diende op 10 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.*

*Na uw vertrek werd uw schoonmoeder aangevallen door A.(...). Hij sloeg haar op haar hoofd en ze moest voor verzorging naar het ziekenhuis. Uw schoonmoeder wilde klacht indienen maar na bemiddeling liet ze de klacht vallen.*

*U kreeg op 9 mei 2019 een dochter, N.(...) A.(...) S.(...) F.(...) (OV X). Bij terugkeer naar Egypte vreest u gedwongen zou worden om uw dochter te laten besnijden of dat ze gedwongen zou worden om te bekeren tot de islam.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: paspoorten van u en uw vrouw, de verblijfskaarten van u en uw vrouw uit de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), de Egyptische identiteitskaarten van u en uw vrouw, uw rijbewijs uit Egypte en uit de VAE, uw huwelijksakte en uw verlovingsakte, de geboorteakte van uw dochter, een echo van uw vrouws zwangerschap, een doktersattest voor uw dochter, documenten van uw vrouws vriendin M.(...), foto's van uw schoonmoeder haar verwondingen, documenten van de rechtbank, getuigenissen van de Koptische kerk in Nederland en in Egypte en een reisdocument.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Uit uw verklaringen blijkt dat u zich volledig beroept op dezelfde asielmotieven als uw vrouw, M.(...) S.(...) H.(...) R.(...). Bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat zij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Gezien u zich volledig op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden:*

*“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.*

*Om te beginnen is uw gedrag niet in overeenstemming te brengen met dat van iemand die nood heeft aan internationale bescherming. Uit uw dossier blijkt immers dat u op 5 november 2018 aankwam in België en pas op 10 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming echter verwacht worden dat hij of zij onverwijld en zo snel mogelijk na aankomst zijn verzoek zou indienen. Dat u meer dan twee maanden wachtte, wijst niet op een nood aan internationale bescherming.*

*Nog verklaarde u dat u in uw kindertijd en jeugd werd lastig gevallen en onder druk gezet door uw familie en vrienden van uw vader omdat u niet besneden was. U werd door hen betast en psychisch onder druk gezet omdat u geen besnijdenis onderging (CGVS, p. 9-10). Er moet worden opgemerkt dat deze intimidaties ophielden toen u trouwde met uw man (CGVS, p. 12). U keerde na uw huwelijk bovendien nog twee keer terug om uw familie te bezoeken, zonder dat u problemen had met hen (CGVS, p. 5). Bijgevolg kan uit dit element geen nood aan internationale bescherming voor u afgeleid worden.*

*U werd als kind ook vaak lastig gevallen op weg naar school. U kreeg seksueel getinte opmerkingen en werd uitgescholden (CGVS, p. 9). Het moet worden opgemerkt dat deze feiten van lange tijd geleden dateren en dat ze niet zwaarwichtig genoeg zijn om een nood aan internationale bescherming voor u uit af te leiden. Verder werd u ook aangevallen met een molotov cocktail en werd er zwavelzuur naar u gegooid (CGVS, p. 9). Ook deze incidenten vonden plaats toen u nog kind was en zijn niet meer actueel. U brengt immers geen indicaties aan waaruit blijkt dat dergelijke gebeurtenissen zich zouden herhalen. U maakt geen gewag van soortgelijke incidenten na uw verhuis in 2010 (CGVS, p. 10). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat het andere kinderen waren die u belaagden. Pesterijen tussen kinderen zijn evenwel een universeel gegeven en ze zijn niet noodzakelijk religieus geïnspireerd (CGVS, p. 9). Deze incidenten tonen niet aan dat u nood heeft aan internationale bescherming.*

*Voorts verklaarde u dat u steeds opnieuw werd lastig gevallen door A.(...) R.(...), uw buurman die moslim is. Hij eiste dat u met hem zou trouwen en dat u zich zou bekeren tot de islam (CGVS, p. 10-11). U verklaarde dat hij u probeerde te ontvoeren en dat u klacht indiende tegen hem (CGVS, p. 10). Het is echter niet aannemelijk dat hij u zou blijven achtervolgen en lastig vallen. U was immers gedurende meer dan een jaar niet in Egypte en was ondertussen al getrouwd en zwanger (CGVS, p. 12). Dat hij dan nog steeds de moeite zou doen om u lastig te vallen en daarnaast mensen zou sturen om u aan te vallen in Al Fayyoun, is niet aannemelijk. Deze onaannemelijkheid breekt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.*

*Bovendien heeft u weinig informatie over R.(...) en zijn beweegredenen. Zo haalde u aan dat hij lid is van een partij, maar weet u niet welke functie hij heeft binnen de partij of welke activiteiten hij ervoor uitoefent (CGVS, p. 15-16). Verder weet u niet of hij ook andere Christelijke vrouwen lastig viel of of hij zelf getrouwd was (CGVS, p. 15-16). Dat u niet beter op de hoogte bent van de motieven van de man die u gedurende acht jaar het leven lastig maakte, is niet aannemelijk. Hij was immers al die tijd uw buurman en toch weet u nauwelijks iets over deze man. Ook dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.*

*Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, na uw vertrek naar Dubai, twee keer vrijwillig terugkeerde naar uw ouderlijk huis in Egypte. U verbleef er telkens meer dan twee weken (CGVS, p. 5). De eerste keer dat u terugkeerde ondervond u geen problemen door A.(...) (CGVS, p. 17). Uit deze houding kan niet afgeleid worden dat u een nood had aan internationale bescherming.*

*U verklaarde nog dat uw zus werd aangevallen op straat door een man die door A.(...) R.(...) gestuurd zou zijn. Ze kon ontkomen aan een verkrachting omdat mensen haar te hulp schoten (CGVS, p. 11). Er moet worden opgemerkt dat uw zus een klacht indiende na dit incident en dat de dader veroordeeld werd tot een jaar cel (CGVS, p. 11). Hieruit blijkt dat de Egyptische overheid optrad tegen haar belager. Bovendien was uw zus de belaagde, niet u. Het is bovendien niet aannemelijk dat A.(...) iemand zou sturen om uw zus aan te vallen. Hij deed dit immers anders altijd zelf en viseerde enkel u en niet uw zus. Nergens blijkt ook dat aan uw zus werd duidelijk gemaakt dat deze man door A.(...) gestuurd was*

(CGVS, p. 11). Deze onaannemelijkheden brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over dit incident in het gedrang. Uit dit incident blijkt bijgevolg niet dat u een nood aan internationale bescherming heeft.

U verklaarde dat u en uw man in Al Fayoum werden aangevallen door mannen die gestuurd werden door A.(...). Ze sloegen uw man en u liep weg. U man verbleef in het ziekenhuis omwille van zijn verwondingen (CGVS, p. 12). Het is niet aannemelijk dat A.(...) na al die tijd zou blijven moeite doen om u te bekeren en met u te trouwen. Het is daarnaast niet aannemelijk dat hij anderen zou sturen en u niet zelf zou benaderen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u klacht indiende bij de politie maar dat u niet weet wat er nadien gebeurde met die klacht (CGVS, p. 17). Dat u niet meer moeite deed om deze klacht op te volgen en op de hoogte te blijven van de situatie, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Na uw vertrek werd uw moeder aangevallen door A.(...) R.(...). Hij zou haar geslagen hebben met een tas thee en zelf ook gewond geraakt zijn (CGVS, p. 6-7). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan bovenstaande gebeurtenissen, is ook dit incident niet geloofwaardig. Bovendien ging uw moeder hiervoor naar de autoriteiten en bleek R.(...) ook een klacht ingediend te hebben omwille van zijn verwonding. Uw moeder stemde in met een bemiddeling. Uit dit incident kan voor u geen nood aan internationale bescherming ingediend worden. Het is voorts niet aannemelijk dat A.(...) plots na al die tijd uw moeder zou aanvallen zonder enige aanleiding en zonder dat het duidelijk is wat zijn bedoelingen zijn. Hij was er immers van op de hoogte dat u en uw partner zich in het buitenland bevinden (CGVS, p. 7). Deze onaannemelijkheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Ook de foto's die u neerlegde van de verwondingen van uw moeder kunnen deze vaststelling niet weerleggen. Uit deze foto's is immers niet af te leiden wanneer en in welke omstandigheden uw moeder deze verwondingen opliep.

Verder verklaarde u dat u vreest dat uw dochter bij terugkeer besneden zal worden omdat dit de gewoonte is in de gemeenschap (vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u en uw man deze besnijdenis zouden kunnen tegenhouden, maar dat u door de familie en de samenleving onder druk gezet zou worden (CGVS, p. 14). Het moet echter worden opgemerkt dat u en uw man sterke, onafhankelijke personen zijn die gestudeerd hebben en lange tijd in het buitenland verbleven (CGVS, p. 7-8). Er kan van u verwacht worden dat u uw dochter tegen besnijdenis en de gevolgen ervan kan beschermen. U bent immers zelf ook niet besneden (CGVS, p. 9).

Daarnaast haalde u een vrees aan voor uw dochter omdat ze gedwongen zou worden zich te bekeren tot de islam. Dit is echter een blote bewering die niet gestaafd wordt door concrete verklaringen of gebeurtenissen. Uit deze louter hypothetische vrees kan voor u of uw dochter geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi s, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. Anno 2016-2017 nam het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1,

A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde uw paspoort en dat van uw man neer, jullie verblijfsvergunningen uit de Verenigde Arabische Emiraten, jullie Egyptische identiteitskaarten en de Egyptische en VAE rijbewijzen van uw man. Uit deze documenten kunnen hoogstens uw afkomst, nationaliteit en identiteit afgeleid worden, die hier niet betwist worden. Daarnaast legde u uw huwelijksakte neer en het attest van uw verloving. Ook hierover bestaat hier geen twijfel. U bracht verder de geboorteakte van uw dochter neer en een attest waaruit blijkt dat ze niet besneden is. Deze elementen staan hier niet ter discussie. U legde foto's neer van een vriendin die gewond raakte. De bewijswaarde van deze foto's is echter laag omdat er niet uit afgeleid kan worden, waar, wanneer en in welke omstandigheden deze vriendin gewond raakte.

U legde een getuigenis neer van de Koptische kerk in Nederland waarin staat dat zij op de hoogte zijn van uw problemen in Egypte en dat ze hopen dat u een verblijf in België verleend zal worden. Dit document is op 11 december 2018 opgesteld, duidelijk met het oog op uw verzoek om internationale bescherming; hierdoor is de bewijswaarde ervan laag. Daarnaast legde u een getuigenis neer van de Koptische kerk in Egypte. Hierin staat dat A.(...) R.(...) u dagelijks lastig valt en met de dood bedreigt sinds uw man op reis vertrok. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u na uw terugkomst in Egypte twee keer werd lastig gevallen. U werd voor uw vertrek naar Dubai wel vaker lastig gevallen door A.(...), wat dan weer niet vermeld wordt in dit document. Bovendien was uw man toen niet op reis, maar samen met u in Egypte. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van dit document in ernstige mate.

U legde daarnaast een aantal documenten neer betreffende de onderzoeken en rechtszaken naar aanleiding van de klachten tegen A.(...) R.(...). Deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien blijkt uit deze documenten dat u en uw familieleden er in slaagden klacht in te dienen tegen uw aanvallers en er een onderzoek liep naar de daders. Dat de politie er niet in slaagde om de daders meteen op te pakken, toont niet aan dat u een nood aan internationale bescherming heeft.

Ook de opmerkingen die u en uw man maakten na het persoonlijk onderhoud weerleggen bovenstaande vaststellingen niet. U merkte op dat jullie een visum voor Tsjechië aanvroegen omdat jullie graag reisden en niet omdat uw man zijn werk kwijtraakte. Dit element wordt hier niet betwist. Uw andere opmerking betrof een vergissing die geen invloed had op uw asielmotieven. U man verbeterde enkele schrijffouten in namen. Verder merkte hij op dat hij in Hurghada gewerkt heeft in een café. Ook deze elementen staan hier niet ter discussie.

Omwille van deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_egypte\\_veiligheidssituatie\\_20191211.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf)) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sina" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in

november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfvalen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinai, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

#### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn echtgenote M.S.H.R. (RVV X).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 260 786 van 16 september 2021 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M.S.H.R. verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

*“2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt zij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.*

*In een eerste onderdeel – aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling – volhardt verzoekster in haar relaas en wijst zij op de door haar en haar echtgenoot neergelegde stukken ter staving van de ernstige problemen die zij in Egypte ondervindt. Ze benadrukt dat ze een dubbel kwetsbaar profiel heeft. Enerzijds is er het grote gevaar van de genitale verminking van haarzelf en haar dochter, en anderzijds behoort zij tot de koptische minderheid, waardoor zij en haar gezin het slachtoffer zijn van bedreigingen en aanslagen.*

*Verzoekster spreekt tegen dat zij en haar echtgenoot laattijdig internationale bescherming hebben gevraagd in België. Verzoekster verklaart het feit dat zij twee maanden hebben gewacht met het indienen van een verzoek om internationale bescherming door het feit dat zij niet op de hoogte waren van de procedures die nodig zijn om asiel te verlenen en meent dat dit niet kan worden beschouwd als een bewijs dat zij geen nood zou hebben aan internationale bescherming.*

*Voorts stelt verzoekster dat ze nog steeds de gevolgen met zich meedraagt van haar niet-besnijdenis en dat de seksuele intimidatie, aanrandingen en mishandelingen die ze zegt te hebben ondergaan in Egypte een onherstelbare impact hebben gehad op haar huwelijksleven, dat ze immers tot op heden moeilijkheden ondervindt om op een normale wijze intiem te zijn met haar echtgenoot en dat ze hiervoor psychiatrische hulp heeft ingeschakeld in België. Verzoekster wijst op de druk die er in Egypte bestaat om als meisje te worden besneden en stelt dat op heden meer dan 90% van de gehuwde vrouwen in Egypte (tussen de 15 en 49 jaar) is besneden. Ze meent dat er bij een terugkeer naar Egypte dan ook een enorme druk zal worden uitgeoefend om haar dochter te laten besnijden en dat de gevolgen van een niet-besnijdenis net zoals bij haar niet te overzien zullen zijn: verstoting, intimidatie, aanranding of zelfs gedwongen besnijdenis.*

*Verder verwijst verzoekster naar de beweerde problemen met A. R. en bekritiseert de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Zij formuleert haar verweer als volgt: “Verzoekster werd steeds opnieuw lastiggevalen door A.(...) R.(...), een voormalige buurman die moslim is. Verzoekster heeft dit alles zo goed mogelijk trachten te staven.*

*Het Commissariaat beperkt zich hierover echter tot de stelling dat het niet aannemelijk zou zijn dat een man zo veel moeite zou doen om iemand aan te vallen. Bovendien zou het niet aannemelijk zijn dat verzoekster niet veel details van die man kent.*

*Net het feit dat die man zo extremistisch is, zo veel macht heeft, en zo veel moeite doet, is de oorzaak van de gegronde angst van verzoekster, die onmogelijk veilig is in Egypte.*

*De acties van A.(...) R.(...) zijn geen alleenstaand geval, en jammer genoeg is er een groeiend aantal feiten van meisjes en vrouwen die dezelfde ervaringen meemaken (stuk 4).*

*Er zijn vele meisjes en vrouwen die door extremisten worden ontvoerd en lastiggevalen. Verzoekster heeft dit ook meegemaakt.*

*Dat deze extremist van geen ophouden weet en uit vergeldingsdrang verzoekster blijft lastigvallen en haar echtgenoot tracht te vermoorden, maakt de vrees van verzoekster enkel gegronder. Dit louter afdoen als “niet aannemelijk” is niet ernstig.*

*Verzoekster stelt zich hierbij de vraag hoe het Commissariaat verwacht dat een vrouw die wordt bedreigd door een persoon die haar leven in een nachtmerrie verandert, de positie van die persoon zou kennen. Net zoals de Nour-partij voor de revolutie de “Soenna” werd genoemd, werd verhuld welke personen tot deze partij behooren. Meer dan dat deze man haar wilde bekeren, al dan niet gedwongen, kon verzoekster niet weten, doch dat ze niet veilig was, werd duidelijk.*

*Het Commissariaat stelt voorts dat het niet te rijmen valt met de nood aan internationale bescherming, dat verzoekster twee keer is teruggekeerd naar haar ouderlijke huis.*

*Hierop moet worden gerepliceerd dat verzoekster de eerste keer ingevolge haar huwelijk dacht dat zij als gehuwde vrouw met rust zou worden gelaten, en zij niet wist dat A.(...) R.(...) nog steeds haar zou*

viseren. De tweede keer was noodgedwongen omdat verzoekster uit Dubai diende te vertrekken. Beide keren is verzoekster amper op straat gekomen, en meteen na terugkomst van de echtgenoot van verzoekster, zijn zij verhuisd naar Al Fayoum, teneinde de problemen te ontwijken. Het is pas nadat verzoekster en haar echtgenoot ook in Al Fayoum werden aangevallen, waarbij de echtgenoot van verzoekster ernstig gewond geraakte, dat het overduidelijk werd dat verzoekster en haar echtgenoot nergens in Egypte veilig bleken en A.(...) R.(...) haar inderdaad niet met rust zou laten en zijn belofte "dat hij haar echtgenoot zou vermoorden" nog niet had laten rusten.

Het commissariaat stelt voorts dat het incident waarbij de zus van verzoekster werd verkracht, niets te maken zou hebben met verzoekster en bovendien niet zou zijn uitgevoerd door A.(...) R.(...).

Nadat A.(...) had gefaald om verzoekster te trachten te ontvoeren, lastig te vallen en te intimideren, werd verzoekster op een andere wijze onder druk gezet, namelijk door het toebrengen van schade aan de mensen die het dichtste bij haar stonden. Zo werd haar zus aangerand in opdracht van A.(...) R.(...), en zo werd later ook de echtgenoot van verzoekster aangevallen."

Ten slotte is verzoekster het oneens met de stelling van de commissaris-generaal dat haar vrees dat haar dochter zal worden gedwongen om zich te bekeren tot de islam louter hypothetisch is, daar zij zelf in het verleden ernstig onder druk werd gezet en werd aangerand met het oog op gedwongen bekering. Deze vrees is volgens verzoekster derhalve allesbehalve hypothetisch doch daarentegen zeer actueel.

Verzoekster vat samen dat er op heden een zeer ernstige en gegronde vrees is dat haar en/of haar echtgenoot iets zal worden aangedaan, met inbegrip van moord, dat haar dochter zal worden gedwongen tot bekering en dat haar dochter zal worden gedwongen tot besnijdenis, dan wel het voorwerp zal uitmaken van blijvende geweldplegingen, aanrandingen, discriminatie.

In een tweede onderdeel vraagt verzoekster ondergeschikt om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen daar de veiligheidssituatie voor de koptische christenen in Egypte problematisch is. Ze meent te zullen terechtkomen in een klimaat van geweldplegingen en bedreigingen uitgaande van moslimextremisten jegens koptische christenen en dat zij bij een terugkeer haast noodzakelijkerwijze zal worden onderworpen aan doding, verwonding, executie, of minstens foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "Besnijden is beschermen, geldt in Egypte nog steeds" van 4 mei 2020, het artikel "Koptische christenen nooit eerder zo zwaar vervolgd" van Kerknet van 14 januari 2018 en het artikel "Wie zijn de kopten en wat geloven zij" van december 2019.

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met een attest van een psycholoog-seksuoloog waarin vermeld staat dat "Ableidende uit het verhaal die wie gebracht, kan therapeutische hulpverlening zeker aangewezen zijn". Verzoekster legt ook een medisch attest neer waaruit blijkt dat zij zwanger is.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: het rapport "Country Profile: FGM in Egypt" van 28 Too Many van april 2017, het rapport "The decline of FGM in Egypt since 1987: a cohort analysis of the Egypt Demographic and Health Surveys" van BMC Women's Health van 20 mei 2020, het verslag "As more families report FGM incidents in Egypt, advocacy intensifies, and a new bill seeks to increase penalties" van UN Women van 5 februari 2021 en de COI Focus "Egypte: Geweld tegen christenen" van 17 februari 2021.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) haar gedrag – zij wachtte meer dan twee maanden alvorens een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen – niet in overeenstemming te brengen is met dat van iemand die nood heeft aan internationale bescherming, (ii) de verklaarde intimidaties door familieleden en vrienden van haar vader omwille van haar niet-besnijdenis ophielden toen zij trouwde met haar man, zij na haar huwelijk bovendien nog twee keer terugkeerde om haar familie te bezoeken, zonder dat zij problemen had met hen en uit dit element bijgevolg geen nood aan internationale bescherming kan afgeleid worden, (iii) de incidenten die zij ondervond in haar kindertijd en voor de verhuis van haar gezin in 2010, van lang geleden dateren en aldus niet meer actueel zijn, er evenmin indicaties aanwezig zijn waaruit blijkt dat dergelijke gebeurtenissen zich opnieuw zouden voordoen en uit haar verklaringen bovendien blijkt dat het andere kinderen waren die haar belaagden, pesterijen tussen kinderen evenwel een universeel gegeven zijn en niet noodzakelijk religieus geïnspireerd zijn en deze incidenten aldus



evenmin aantonen dat zij nood heeft aan internationale bescherming, (iv) de beweerdde problemen met haar buurman A. R., die sinds 2010 wilde dat ze zich zou bekeren tot de islam en met hem zou huwen, niet aannemelijk zijn daar (1) verzoekster gedurende meer dan een jaar niet in Egypte was en ondertussen al getrouwd en zwanger was en het dan ook niet aannemelijk is dat hij dan nog steeds de moeite zou doen om haar lastig te vallen en daarnaast mensen zou sturen om haar aan te vallen in Al Fayyoun, (2) het niet aannemelijk is dat zij niet op de hoogte is van de motieven van de man die haar gedurende acht jaar het leven lastig maakte en zij nauwelijks iets weet over deze man, die nochtans al die tijd haar buurman was, (3) uit haar verklaringen blijkt dat zij, na haar vertrek naar Dubai, twee keer vrijwillig terugkeerde naar haar ouderlijk huis in Egypte en er telkens meer dan twee weken verbleef en uit deze houding niet kan afgeleid worden dat zij een nood had aan internationale bescherming, (4) haar zus, die werd aangevallen op straat, een klacht indiende na dit incident en de dader veroordeeld werd tot een jaar cel, waaruit blijkt dat de Egyptische overheid optrad tegen haar belager, bovendien haar zus de belaagde was en niet verzoekster, het bovendien niet aannemelijk is dat A. R. iemand zou sturen om haar zus aan te vallen daar hij dit immers anders altijd zelf deed en hij enkel verzoekster viseerde en niet haar zus, nergens ook blijkt dat aan haar zus duidelijk werd gemaakt dat deze man door A. R. gestuurd was en ook uit dit incident bijgevolg niet blijkt dat zij een nood aan internationale bescherming heeft, (5) zij verklaarde dat zij en haar man in Al Fayoum werden aangevallen door mannen die gestuurd werden door A. R., doch het niet aannemelijk is dat A. R. na al die tijd zou blijven moeite doen om haar te bekeren en met haar te trouwen, het daarnaast niet aannemelijk is dat hij anderen zou sturen en haar niet zelf zou benaderen, uit haar verklaringen bovendien blijkt dat zij klacht indiende bij de politie maar dat zij niet weet wat er nadien gebeurde met die klacht en het gegeven dat zij niet meer moeite deed om deze klacht op te volgen en op de hoogte te blijven van de situatie, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielmotieven en (6) het voorts niet aannemelijk is dat A. R. plots na al die tijd haar moeder zou aanvallen zonder enige aanleiding en zonder dat het duidelijk is wat zijn bedoelingen zijn en de foto's van de verwondingen van haar moeder deze vaststelling niet kunnen weerleggen daar uit deze foto's immers niet af te leiden is wanneer en in welke omstandigheden haar moeder deze verwondingen opliep, (v) zij en haar man sterke, onafhankelijke personen zijn die gestudeerd hebben en lange tijd in het buitenland verbleven en dan ook kan verwacht worden dat zij haar dochter tegen besnijdenis en de gevolgen ervan kunnen beschermen, (vi) de vrees dat haar dochter zal worden gedwongen om zich te bekeren tot de islam een louter blote bewering is die niet gestaafd wordt door concrete verklaringen of gebeurtenissen en uit deze louter hypothetische vrees voor haar of haar dochter dan ook geen nood aan internationale bescherming kan afgeleid worden, (vii) het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming, (viii) de neergelegde documenten geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen, zoals wordt toegelicht en (ix) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 mei 2021 (CG nr. 1910750B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de

beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat zij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan

verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.5.1. Vooreerst oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoeksters gedrag – zij wachtte meer dan twee maanden alvorens een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen – niet in overeenstemming te brengen is met dat van iemand die nood heeft aan internationale bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn/haar land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij/zij zich, indien hij/zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster bij haar aankomst in België niet op de hoogte was van “de procedures die nodig zijn om asiel te verlenen” overtuigt de Raad geenszins nu haar schoonbroers in België wonen, zij verzoekster en haar man eerder al het advies gaven om ook naar België te komen en aldus niet kan worden ingezien waarom verzoekster zich niet (eerder) bij deze schoonbroers kon bevragen aangaande de wijze waarop zij internationale bescherming kon verkrijgen tegen de vrees die haar naar eigen zeggen noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren. Dat verzoekster twee maanden heeft getalmd alvorens zich vluchteling te verklaren toont naar het oordeel van de Raad aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn/haar land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming vormt aldus wel degelijk een contra-indicatie voor de ernst van door verzoekster voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.5.2. Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij een dubbel kwetsbaar profiel heeft. Enerzijds is er het grote gevaar voor genitale verminking van haarzelf en haar dochter, anderzijds behoort zij tot de koptische minderheid, waardoor zij en haar gezin naar eigen zeggen het slachtoffer zijn van bedreigingen en aanslagen.

2.5.2.1. Wat betreft de problemen die verzoekster zou hebben gekend omwille van haar niet-besnijdenis, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: “Nog verklaarde u dat u in uw kindertijd en jeugd werd lastig gevallen en onder druk gezet door uw familie en vrienden van uw vader omdat u niet besneden was. U werd door hen betast en psychisch onder druk gezet omdat u geen besnijdenis onderging (CGVS, p. 9-10). Er moet worden opgemerkt dat deze intimidaties ophielden toen u trouwde met uw man (CGVS, p. 12). U keerde na uw huwelijk bovendien nog twee keer terug om uw familie te bezoeken, zonder dat u problemen had met hen (CGVS, p. 5). Bijgevolg kan uit dit element geen nood aan internationale bescherming voor u afgeleid worden.”

Met het louter herhalen van haar eerdere verklaringen dat zijzelf niet is besneden en zij hierdoor werd geïntimideerd en lastiggevallen in Egypte, en de argumentatie dat zij door wat ze heeft meegemaakt in het verleden tot op heden moeilijkheden ondervindt om op een normale wijze intiem te zijn met haar echtgenoot en zij omwille hiervan psychologische hulp krijgt, vermag verzoekster geen afbreuk te doen aan de vaststellingen dat deze verklaarde intimidaties ongeveer een jaar voor haar huwelijk ophielden en dat verzoekster na haar huwelijk bovendien nog twee keer terugkeerde om haar familie te bezoeken zonder dat zij problemen kende met hen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en p. 12-13). De Raad dient bovendien vast te stellen dat verzoekster ook tijdens het persoonlijk onderhoud reeds had aangegeven dat haar gynaecoloog haar had doorverwezen naar een psycholoog (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12) maar dat zij tot op heden geen enkel medisch attest voorlegt om haar verklaarde psychische problemen te staven. Waar zij thans een attest neerlegt van een psycholoog-seksuoloog dat therapeutische begeleiding aangewezen is, kan de Raad slechts vaststellen dat in dit attest geen verdere toelichting wordt gegeven en daaruit ook niet blijkt dat verzoekster psychische problemen kent. Verzoekster geeft thans ook zelf aan dat zij zwanger is van een tweede kindje.

Verder benadrukt verzoekster haar vrees dat haar dochter bij een terugkeer naar Egypte zal worden besneden of dat ze in geval van niet-besnijdenis, net als zijzelf problemen zal ondervinden. Verzoekster verwijst hierbij naar de hoge prevalentiegraad van besnijdenis in Egypte zoals blijkt uit de informatie

toegevoegd aan het verzoekschrift. De Raad merkt te dezen vooreerst dat, hoewel verzoekster verklaarde op zevenjarige leeftijd niet te zijn besneden omwille van vermeende medische redenen, ze ook geen gewag maakte van een nieuwe poging tot besnijdenis op latere leeftijd door haar familie. Dit relateert naar het oordeel van de Raad dan ook sterk de beweerde druk die verzoekster zegt te hebben ervaren omwille van haar niet-besnijdenis. Verder merkt de Raad op dat hoewel verzoekster niet is besneden, ze verschillende huwelijksaanzoeken kreeg en in 2017 uiteindelijk huwde met haar huidige echtgenoot die ze op de hoogte had gebracht van haar niet-besnijdenis. Hieruit kan worden afgeleid dat de schoonfamilie van verzoekster evenmin een probleem had met het feit dat zij niet is besneden, te meer daar ze zelf verklaarde dat 'iedereen' hiervan op de hoogte is (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-13). Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat zowel verzoekster als haar echtgenoot hogere studies hebben gevolgd, respectievelijk toerisme aan de hogeschool en filosofie aan de universiteit (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud p. 7 en notities persoonlijk onderhoud echtgenoot, p. 7), dat de echtgenoot van verzoekster werkervaring heeft in het buitenland en ze samen in Dubai hebben gewoond en naar landen als Thailand en Georgië en initieel ook Tsjechië zijn gereisd voor toerisme (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5, p. 8 en p. 17 en notities persoonlijk onderhoud echtgenoot, p. 5-8 en p.16). Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, zijn zowel verzoekster als haar echtgenoot dus geschoolde, sterke, onafhankelijke personen. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zowel verzoekster als haar echtgenoot zich hebben uitgesproken tegen vrouwelijke genitale verminking (VGV) (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14 en notities persoonlijk onderhoud echtgenoot, p. 14-15). Verzoekster verklaarde overigens uitdrukkelijk dat zij en haar man deze besnijdenis zouden kunnen tegenhouden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). De Raad verwijst in dit verband nog naar de informatie die verwerende partij aanleverde middels haar verweernota, namelijk het rapport "Country Profile: FGM in Egypt" van 28 Too Many van april 2017, het rapport "The decline of FGM in Egypt since 1987: a cohort analysis of the Egypt Demographic and Health Surveys" van BMC Women's Health van 20 mei 2020 en het verslag "As more families report FGM incidents in Egypt, advocacy intensifies, and a new bill seeks to increase penalties" van UN Women van 5 februari 2021. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch de Raad ontkent de erg hoge prevalentiegraad van besnijdenis in Egypte. Uit voornoemde informatie komt echter eveneens naar voren dat er de laatste jaren wetgeving werd uitgevaardigd door de overheid en bewustzijns campagnes werden georganiseerd om besnijdenis tegen te gaan, dat er toch een dalende trend waarneembaar is in het aantal besnijdenissen bij jongere leeftijdscategorieën en wat betreft de onvoorwaardelijke steun van de Egyptenaren voor deze praktijk en dat personen met een hoge socio-economische status – zoals verzoekers – zich eerder zullen verzetten tegen VGV. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook worden gevolgd in diens oordeel dat redelijkerwijs kan verwacht worden dat verzoekster en haar echtgenoot, gezien hun profiel en mede gelet op het feit dat verzoekster zelf ook niet werd besneden, hun dochter tegen besnijdenis kunnen beschermen, alsook dat zij hun dochter kunnen beschermen tegen de eventuele negatieve gevolgen van een niet-besnijdenis indien deze al bekend zou raken. Het aan het verzoekschrift gevoegde artikel "Besnijden is beschermen, geldt in Egypte nog steeds" van 4 mei 2020, waarin de Raad onder meer leest dat het vooral de moeders en grootmoeders zijn die beslissen of een meisje besneden wordt, is niet van dien aard om een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat waar in het verzoekschrift kort wordt gesteld dat er ook een gevaar is voor genitale verminking van verzoekster, zij hier zelf geen gewag van heeft gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud, ook niet toen hier expliciet naar werd gevraagd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Uit niets blijkt dat verzoekster op tweeëndertigjarige leeftijd alsnog zou worden besneden.

2.5.2.2. Verzoekster herhaalt in het verzoekschrift daarnaast dat zij als Koptisch christen steeds veel problemen heeft gekend met de moslimbevolking en dat zij reeds van kinds af aan vaak werd geïntimideerd en aangevallen omwille van haar religie. Zij brengt echter geen concrete elementen of argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar dienaangaande terecht het volgende wordt overwogen: "U werd als kind ook vaak lastig gevallen op weg naar school. U kreeg seksueel getinte opmerkingen en werd uitgescholden (CGVS, p. 9). Het moet worden opgemerkt dat deze feiten van lange tijd geleden dateren en dat ze niet zwaarwichtig genoeg zijn om een nood aan internationale bescherming voor u uit af te leiden. Verder werd u ook aangevallen met een molotov cocktail en werd er zwavelzuur naar u gegooit (CGVS, p. 9). Ook deze incidenten vonden plaats toen u nog kind was en zijn niet meer actueel. U brengt immers geen indicaties aan waaruit blijkt dat dergelijke gebeurtenissen zich zouden herhalen. U maakt geen gewag van soortgelijke incidenten na uw verhuis in 2010 (CGVS, p. 10). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat het andere kinderen waren die u belaagden. Pesterijen tussen kinderen zijn evenwel een universeel gegeven en ze

*zijn niet noodzakelijk religieus geïnspireerd (CGVS, p. 9). Deze incidenten tonen niet aan dat u nood heeft aan internationale bescherming."*

*In de bestreden beslissing wordt daarnaast uitvoerig toegelicht waarom verzoekster de door haar aangehaalde aanhoudende problemen met A. R., die met haar wilde huwen en haar zou hebben willen bekeren tot de islam, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat de vrees voor gedwongen bekering van haar dochter louter hypothetisch is. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder komt dat het louter herhalen van en volharden in haar eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Egypte aannemelijk te maken. Ook de verwijzing naar algemene informatie waaruit moet blijken dat vele meisjes en vrouwen door extremisten worden lastiggevallen en ontvoerd om hen onder dwang te bekeren en met moslims te laten huwen, kan op zich niet kan volstaan om de door verzoekster voorgehouden vrees voor vervolging te objectiveren, te concretiseren en te individualiseren. De Raad merkt hierbij nog op dat, zelfs indien aan verzoeksters verklaringen in dit verband enig geloof zou worden gehecht en dienvolgens bewijswaarde zou worden verleend aan de door haar voorgelegde documenten betreffende de onderzoeken en rechtszaken naar aanleiding van de ingediende klachten tegen A. R, in dat geval dient te worden vastgesteld dat verzoekster en haar familieleden er telkens in slaagden om klacht neer te leggen tegen hun aanvallers en dat er een onderzoek liep naar de daders. De Raad benadrukt te dezen dat er conform artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet geen noodzaak aan internationale bescherming is indien de verzoekende partij in eigen land bescherming geniet tegen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, § 2, tweede lid bepaalt dat de bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en in het algemeen geboden wordt wanneer de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treft, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoek(st)er toegang tot dergelijke bescherming heeft. Verzoekster brengt geen enkele concrete indicatie bij en uit de door haar neergelegde informatie evenmin kan worden afgeleid dat zij zich in geval van gebeurlijke (nieuwe) problemen met A. R. of met wie dan ook, omwille van redenen voorzien in het Verdrag van Genève, niet tot de Egyptische autoriteiten zou kunnen richten met het oog op bescherming. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de Egyptische autoriteiten niet bereid zouden zijn om haar bescherming te bieden. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.*

*In zoverre verzoekster er nog op wijst dat de algemene situatie van Koptische christenen in Egypte zeer problematisch is, kan dit evenmin volstaan om aan te tonen dat in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat zij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Verzoekster heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat zij actueel in Egypte om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk wordt gevisieerd met het oog op vervolging, noch blijkt uit haar verklaringen dat zij in geval van terugkeer naar Egypte een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt omwille van haar geloof. Het loutere feit dat verzoekster naar eigen zeggen als Koptisch christen een kwetsbaar profiel heeft, wijst er niet op dat zij ook effectief wordt vervolgd. Het louter behoren tot een bepaalde risicogroep kan immers op zich niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De Raad benadrukt te dezen dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft, waarbij de verzoek(st)er om internationale bescherming een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, waar verzoekster evenwel faalt.*

*De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013 en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat eind 2013 de religieuze rust langzaam terugkeerde. In 2016 en 2017 nam het geweld tegen de Koptische*

gemeenschap opnieuw toe. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op Koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en Koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van Koptische burgers. Uit de COI Focus "Egypte: Geweld tegen christenen" van 17 februari 2021, die als bijlage aan de verweernota wordt gevoegd en waarin een overzicht wordt gegeven van gewelddadige incidenten waar de christenen in Egypte het slachtoffer van waren in de periode januari 2018 tot december 2020, blijkt dat de autoriteiten over het algemeen hun best doen om de christelijke gemeenschappen tegen sectair geweld te beschermen, en dan vooral de cultusplaatsen van de christenen. Er wordt geconcludeerd dat de relaties tussen de christelijke en moslimbevolking in Egypte over het algemeen niet slecht zijn, dat er maar af en toe sectaire incidenten zijn, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte, dat deze incidenten, die vaak uitdraaien op geweld, kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen en dat er drie zaken zijn die dikwijls aanleiding geven tot een ontvlambare situatie, namelijk het bouwen of herstellen van kerken, veronderstelde interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de islam. Verzoekster heeft geenszins aangegeven zich in een dergelijke situatie te bevinden. De twee artikelen die verzoekster heeft bijgebracht betreffende koptische christenen kunnen geen ander licht werpen op het voorgaande. Het eerste summiere artikel gaat over de situatie van koptische christenen in Egypte en dateert van vóór voornoemde COI Focus, met name van januari 2018 en het tweede artikel dat dateert van december 2019, geeft enkel algemene informatie over de koptische christenen in het Midden-Oosten en gaat kort in op aanslagen van de Islamitische Staat op Egyptische christenen in 2015, 2016 en 2017 in Libië en Egypte.

De Raad erkent voorts dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en brengt ook in het verzoekschrift geen voldoende concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is van discriminatie die het leven in haar land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en te maken kunnen krijgen met geweld, en de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

2.5.3. De door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: "(...) Ook de foto's die u neerlegde van de verwondingen van uw moeder kunnen deze vaststelling niet weerleggen. Uit deze foto's is immers niet af te leiden wanneer en in welke omstandigheden uw moeder deze verwondingen opliep." en "Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde uw paspoort en dat van uw man neer, jullie verblijfsvergunningen uit de Verenigde Arabische Emiraten, jullie Egyptische identiteitskaarten en de Egyptische en VAE rijbewijzen van uw man. Uit deze documenten kunnen hoogstens uw afkomst, nationaliteit en identiteit afgeleid worden, die hier niet betwist worden. Daarnaast legde u uw huwelijksakte neer en het attest van uw verlovings. Ook hierover bestaat hier geen twijfel. U bracht verder de geboorteakte van uw dochter neer en een attest waaruit blijkt dat ze niet besneden is. Deze

elementen staan hier niet ter discussie. U legde foto's neer van een vriendin die gewond raakte. De bewijswaarde van deze foto's is echter laag omdat er niet uit afgeleid kan worden, waar, wanneer en in welke omstandigheden deze vriendin gewond raakte.

U legde een getuigenis neer van de Koptische kerk in Nederland waarin staat dat zij op de hoogte zijn van uw problemen in Egypte en dat ze hopen dat u een verblijf in België verleend zal worden. Dit document is op 11 december 2018 opgesteld, duidelijk met het oog op uw verzoek om internationale bescherming; hierdoor is de bewijswaarde ervan laag. Daarnaast legde u een getuigenis neer van de Koptische kerk in Egypte. Hierin staat dat A.(...) R.(...) u dagelijks lastig valt en met de dood bedreigt sinds uw man op reis vertrok. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u na uw terugkomst in Egypte twee keer werd lastig gevallen. U werd voor uw vertrek naar Dubai wel vaker lastig gevallen door A.(...), wat dan weer niet vermeld wordt in dit document. Bovendien was uw man toen niet op reis, maar samen met u in Egypte. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van dit document in ernstige mate.

U legde daarnaast een aantal documenten neer betreffende de onderzoeken en rechtszaken naar aanleiding van de klachten tegen A.(...) R.(...). Deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien blijkt uit deze documenten dat u en uw familieleden er in slaagden klacht in te dienen tegen uw aanvallers en er een onderzoek liep naar de daders. Dat de politie er niet in slaagde om de daders meteen op te pakken, toont niet aan dat u een nood aan internationale bescherming heeft.

Ook de opmerkingen die u en uw man maakten na het persoonlijk onderhoud weerleggen bovenstaande vaststellingen niet. U merkte op dat jullie een visum voor Tsjechië aanvroegen omdat jullie graag reisden en niet omdat uw man zijn werk kwijtraakte. Dit element wordt hier niet betwist. Uw andere opmerking betrof een vergissing die geen invloed had op uw asielmotieven. U man verbeterde enkele schrijffouten in namen. Verder merkte hij op dat hij in Hurghada gewerkt heeft in een café. Ook deze elementen staan hier niet ter discussie." Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij een zeer grote inspanning heeft geleverd om haar verzoek te staven en zij alle mogelijke bewijzen neerlegt van de ernstige problemen die zij in Egypte ondervindt en betoogt dat dit minstens een begin van bewijs vormt, dat wordt aangevuld met gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens, doch brengt hiermee geen concrete elementen en argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande beoordeling.

2.5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Egypte zou hebben gekend of zal kennen.

2.6.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de COI Focus "Egypte. Veiligheidssituatie" van 11 december 2019, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende

groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sinai gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die tot doel heeft niet alleen de Wilayat Sinai in Sinai maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep, zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de nood aan subsidiaire bescherming omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, en dat dit dus te onderscheiden valt van gerichte vormen van geweld, in casu geweld tegen kopten.

2.7. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoek(st)er in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoekster heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij terugkeer naar Egypte. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.8. Ook de schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt in casu niet dienstig aangevoerd. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming en de door haar bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster



*de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.*

*2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.*

*2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.*

*De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.*

*Het enig middel is ongegrond."*

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS